

Kuranı Kerim'de münafıklarla ilgili olarak Allahü Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"Onlar kendi akıllarınca Allah'ı ve müminleri aldatırlar. Hâlbuki onlar ancak kendilerini aldatırlar ve bunun farkında değildirler." (Bakara,9)

Allahü Teâlâ (c.c.) onları kandırıyor demektir ki; onlar Allah (c.c.)'ı kandıramayacaklarına göre aslında böylece Allah onların kendilerini kandırmalarını sağlıyor.

Onlar namaza durdukları zaman tembellikle dururlar. İnsanlara gösteriş yaparlar. Onlar namaza dururken, ibadet yaparken gösteriş niyetiyle dururlar ve o namaz içinde Allah'ı (c.c.) pek az zikrederler. Namaz içinde başka işlerle uğraşırlar. Çünkü amaç namaz kılmak değil gösteriştir.

Bu münafıklık meselesi mümin insanı da rahatsız eder ve o düşünür:

"Acaba bende bir münafıklık mı var?" diye.

Resulullah (s.a.v.) döneminde de bu böyleydi. Ashab-ı Kiram bile bazen bizde münafıklık var mı diye şüphe ederlerdi. Ama Resulullah (s.a.v.) Efendimiz çok açık bir şekilde meseleyi anlattı. Resulullah (s.a.v.) Efendimiz münafıklığın çeşitli tanımlarını yaptı. Dedi ki;

"Münafık iki sürünün arasında kalmış bir koyuna benzer. Hangisine katılacağını bilmez. Tam karar veremez."

Diğer bir hadiste

"Münafığın 4 alameti vardır.

Birincisi, konuştuğu zaman yalan söyler.

İkincisi, söz verdiği zaman yerine getirmez.

Üçüncüsü, emanete hıyanet eder.

Dördüncüsü, biriyle tartıştığı zaman, kötü sözler sarf eder.(Mesela küfür eder.)"

Yine Resulüllah (s.a.v.)

"Ey iman edenler, sizin dilinizle iman etmiş olanlara eziyet vermeyin ve başkasının ayıplarını kurcalamayın." dedi.

Çünkü eğer birisi bir Müslüman'ın ayıplarını arıyorsa, onu arama peşindeyse, o kişinin ayıbını ortaya çıkarır. Buda aslında bugünlerde büyük bir hastalık. İnsanlar başkalarının güzellikleri yerine onların ayıplarından bahsetmeyi daha çok severler. Hatta daha da kurcalayıp dururlar kimde ne ayıp var diye. Bir keresinde Ömer (r.a.) Hazretlerinin oğlu olan Abdullah Bin Ömer'e birisi dedi ki;

"Biz amirlerimize gittiğimizde onlara bir şeyler söyleriz ama dışarıda başka türlü konuşuruz."

Bunun üzerine Abdullah Bin Ömer (r.a.);

"Peygamber Efendimiz (s.a.v.) döneminde biz bunu münafıklıktan sayardık." dedi.

Bu çok kötü bir durumdur. Amirlerin yanında iken güzel sözler söylüyorlar, çıktıkları zaman hemen aleyhinde konuşmaya başlıyorlar. Yine Resulü Allah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

"Kim namaz için kamet getirilir getirilmez, ilk tekbirde (yani birinci rekâta imam Allahü Ekber dediği zaman) 40 gün üst üste namaz kılsa, Allahü Teâlâ (c.c.) onu iki kötülükten kurtaracaktır:

Birincisi onu ateşten koruyacak ve beraatına karar verecektir.

İkincisi de onu nifak hastalığından kurtaracaktır. Ondan beraatına karar verecektir."

Yani ikiyüzlülükten. Aslında bu büyük bir müjdedir. Diğer taraftan namazı cemaatle kılmanın ve namazı vaktinde kılmanın faziletini de ortaya koymaktadır bu hadis. Sonra kılarım, ikinci üçüncü rekâta yetişirim değil, namazı tam vaktinde ve hatta önceden gelerek hazır bulunmanın hepsini gösteriyor bizlere. Sonra Resulü Allah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

"Münafıklara en ağır gelen namaz yatsı ve sabah namazlarıdır. Ama insanlar bu iki namazın sevabını bilselerdi dizlerinin üzerinde sürünerek dahi olsa gelirlerdi."

Burada da cemaatle namazın üzerinde durulmaktadır. Resulü Allah (s.a.v.) devamlı cemaatle ve mescitte namaz kılınmasını tavsiye ederdi. Neden bu iki namaz onlara ağır gelirdi. Çünkü diğer namazlarda Kuran-ı Kerim diyor ki "gösteriş yaparlar". Böyle münafıkların canları hiç namaz istemiyor, ama göstermek istiyorlar ki biz sizin yanınızdayız. Böyle olunca ne yapıyorlar; gündüz vaktinde namaza gelebiliyorlar ama mesela sabah vaktinde, ortalık karanlık olur. Kimse görmez, gelip geçende farkına varmaz bu kim diye. Böyle düşününce de onlar derler ki, şimdi kim kalkıp namazı kılmaya gidecek. Ortalık karanlıktır ve onların amacı Allah'ı (c.c.) zikretmek değildir.

Yine Resulü Allah (s.a.v.) buyuruyor ki:

"Bazı kimseler var ki, bunlar yatsı namazına gelmiyorlar. Tembellik ediyorlar. Benim canım istiyor ki, ben yerime birisini imam tayin edeyim, o benim yerime namazda imam olsun, namaz kıldırısın. Sonra ben dışarıya çıkıp odun toplayayım. Sonra bu yatsı namazına gelmeyenlerin evlerini bu odunlarla ateşe vereyim."

Resulüllah (s.a.v.) tabi ki, böyle yapmadı. Peki Resulüllah (s.a.v.) ne demek istiyor? Resulüllah (s.a.v.) şunu anlatmak istiyor: Onların bu namaz nimetinden mahrum kalmaları o kadar büyük bir günahdır ki, burada yanmaları, burada kendilerini ateşe atmaları onların ahirette ateşe düşmelerinden daha iyidir. Burada böyle bir ateşe yakalansalar Allah-ü Teâlâ (c.c.) acıyıp ta onları ahirette kurtarır. Bu o kadar büyük bir günahdır.

Günümüzde Müslümanlar arasında bu hastalık maalesef çok vardır. Hatta Müslümanlara çok şey isnat ediliyor. Yani takiiye yaparlar. Yani görünürde başkasın, ama için başka türdür ve Müslümanlar bugün bunu yani takiiyeyi çok yapıyorlar. Mesela diyorlar ki, ben Allah (c.c.)'ı çok seviyorum, Resulüllah (s.a.v.)'ı çok seviyorum, ama şu makamı elde etmek için veya bu milleti islâh etmek için bayanlar başını açabiliyor, erkeklerse yine bu ad altında gidiyor kızlarla bir yerlerde oturuyorlar. Kızlar açık saçık olabiliyorlar. Orada içki de içilebiliyor. Namazlarını da gizli gizli kılıyorlar. Farz olan Ramazan orucunu da bazen tutup bazen tutmuyorlar. Amaçları ne? Bu tip insanlar İslamiyet'e bu şekilde hizmet ettiklerini düşünüyorlar.

Eğer bir insan, benim hiç hoşuma gitmiyor ama ben her gün geneleve gidip geliyorum diyor ve övünüyorsa ben hiç zina etmiyorum diye o bilsin ki, bir gün mutlaka zina edecektir. Çünkü bu o kadar doğaldır ki, insan hangi ortama girip çıkarsa o ortamdan etkilenir. Dolayısıyla ıslah etmek adına o tip ortamlara giren ve namazlarını gizli kılan, orucunu terk eden bir insanda mutlaka bir gün onlardan etkilenmeye başlayacaktır. Çünkü melek değilsin ve ister istemez yarın onlardan olursun.

Nitekim Resulüllah (s.a.v.) diyor ki,

"Kim bir millete benzemeye çalışırsa, o bir gün onlardan olur."

İsterse bu görünürde olsun. Onun için İslamiyet ikiyüzlülüğü tamamen reddediyor. Resulüllah

(s.a.v.)'e bir kâfir geldi ve bir öneri getirdi. Dedi ki;

"Sende dinin konusunda tavizkâr davran. Bizde yumuşak davranalım."

Bu o kadar önemli idi ki Allah-ü Teâlâ kuran-ı Kerim'de buna yer verdi ve;

"Böyle bir öneri getiren kişi soysuz kimsedir. Hem zanidir ve hem de veled-ü zinadır. Dedikoducudur, laf getirip götürten kimsedir." dedi ve çok aşâğılık kelimelerle ona hitap etti.

Çünkü din konusunda insanın tavizkar olmaması önemlidir. Yalnız bu demek değildir ki, karşımızdakine ters davranalım. Din ne ise ve ne varsa onu başkasının hoşuna gitsin diye gizlemek günahdır. Aynı şekilde dinde olmayan bir şeyi dinde varmış gibi göstermek te günahdır. Eğer birisinin hoşuna gitsin diye dini olduğundan daha yumuşak gösteriyorsan bu günahdır. Çünkü kendini Allah'ın (c.c.) yerine koyuyorsun. (Hâşâ). Hâlbuki İslamiyet'te münafıklık yoktur.

"Biliniz ki, biriniz Allah'ın payına şeytanın payını kattığı zaman münafık olur."

Bu ne demek; Allah-ü Teâlâ (c.c.) ihlâstan samimiyetten hoşlanır. Ben diyelim ki sadaka vereceğim. Belki vereceğim ve niyetim 1000 TL. Ama bir de diyorum ki 25000 TL vereyim de şu insanda benim ne kadar sadaka veren bir kişi olduğumu anlasın. İşte bu Allah'ın payına şeytanın payını katmak demektir. İşte böyle bir insan münafıktır. Çünkü onlar samimiyetle Allah (c.c.) için iş yapmazlar, işlerine nefsini katar, şeytani arzularını katar, gösteriş yaparlar. Kurân-ı Kerim diyor ki,

"Onlar gösteriş yaparlar".

İşte bir işte bir zerre kadar da olsa, yüzde yüz de olsa, gösteriş gösteriştir. Nasıl bir insan bir kilo sütün içine bir damla pislik atsa, süt ister istemez pis olur, kirlenir ve haram olur. İşte gösterişte böyledir. Niyet o kadar önemlidir. Allahü Teâlâ Vadedilen Mesih (a.s.)'a vahyetti ve:

“Her amelin temeli takvadır” dedi.

Eğer ameliniz bu temele veya köke sahipse, bir gün yeşerecektir, büyüyecektir. Ama kök yok olduyorsa, amelde yok olacaktır. O amel ne kadar güzel yapılırsa yapılsın, ne kadar süslenerek yapılırsa yapılsın yok olacaktır. Peki burada bahsedilen “takva” ne demektir? Burada bahsedilen takva;

“Tam samimiyetle Allah (c.c.) için iş yapmak, kendisinin veya bir başkasının payını bu işine katmamak” demektir.

Yine Vadedilen Mesih (a.s.) şöyle buyuruyor:

“Ben münafıklardan hoşlanmam. Çünkü Allahü Teâlâ Kurân-ı Kerim’de

“Münafıklar Cehennem’in en dibinde olacaklardır” buyurmuştur. Biliniz ki münafık insan kâfir insandan daha beterdir. Neden? Çünkü kâfir içinde cesaret ve karar verme gücü vardır. Neye inanıyorsa açık açık söyler. Eğer size muhalifse, açıkça muhalifliğini ortaya koyar ve karar verme gücü ile bunu yapar. Düşmanlığını da saklamaz. Ama münafık içinde şecaat yani cesaret ve karar verme gücü yoktur ve o içini devamlı gizli tutar.”

Yine başka bir yerde şöyle der Mehdi (a.s.);

“Unutmayınız, sadece sözünü yerine getirmeyen veya dili ile ihlası ortaya koymayan, dil ile iyi niyetini ve ihlasını ortaya koymayan, gönülde imana sahip olmayan münafık değildir. Bunun tersine, eğer bir insanın fıtratında ikilik varsa o da münafıktır. İster o ikilik onun ihtiyarında olsun isterse olmasın. Eğer onda ikilik mevcutsa o münafıktır.

Ashab-ı Kirama bakarsanız, onlar bu ikilikten çok korkarlardı. İkiliğe düşmeyi tehlike sayarlardı.

Bir keresinde Ebu Hureyre (r.a.) Hazretleri ağlıyordu. Ebu Bekir (r.a.) Hazretleri de oradan geçiyordu. Onu ağlıyor görünce sordu:

"Niye ağlıyorsun" diye. Bunun üzerine Ebu Hureyre (r.a.) Hazretleri,

"Ben kendimde münafıklık alametleri buluyorum." dedi.

"Bende münafıklık belirtileri var. Çünkü ben Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in yanında olduğum zaman kalbim çok yumuşuyor. Bambaşka bir durumda oluyorum. Ama oradan ayrıldığım zaman o eski halim kalmıyor. Böyle bir durumla karşılaşıyorum, bu da münafıklıktır. Yani bir yerde başka, diğer yerde başka bir halim oluyor, bu ikiyüzlülüktür." dedi.

Ebu Bekir (r.a.) Hazretleri bunu duyunca,

"Bende de aynen böyleyim, bende münafık oldum" dedi ve ikisi Resulullah (s.a.v.) Hazretlerine gittiler. Meseleyi kendisine arz ettiler. Bunun üzerine Resulullah Hazretleri (s.a.v.):

"Siz münafık değilsiniz, çünkü insanın kalbi böyle olur. Bazen kalbi yumuşar, bazende sertleşir. Böyle durumlar olur. Ancak biliniz ki, benim yanımdaki haliniz, daimi olursa yani sizin için kalıcı olursa, melekler gelip sizinle tokalaşırlar.." dedi.

Yani Peygamber Efendimizin sohbetinde bulunmak o kadar güzel bir şeydir ki insan sadece oradaki durumunu muhafaza edebilirse ve bu onda kalıcı olursa, melekler şeref duyarlar öyle bir insana gelip tokalaşmaktan. Ama insanın bu durumu koruması gerçekten zordur. Gördüğünüz gibi Ashabi Kiram ikiyüzlülükten ne kadar korkmaktaydılar. Yine biliniz ki, bir insan birine karşı cüretli bir şekilde dilini açtığı zaman da münafıktır. Böyle bir insan, karşısındakine saldırmak için korkusuzca ve cüretli bir şekilde dilini açar. Sabredemez ve kötü sözler de sarf eder. Dilini başkasının aleyhine olduğu için cüretli bir şekilde kullanır. Bu insanda da münafıklık vardır. Sonra eğer bir yerde dine saygısızlık ediliyorsa ve bir Müslüman orada oturuyorsa ve eğer o meclisi o duruma rağmen terk etmiyor ise onda da münafıklık vardır. Bir insan oturuyor ve saygısızlık karşısında cevap veriyorsa öyleleri kastedilmiyor burada. Ama saygısızlığa rağmen oturuyor, kalkıp gitmiyor ve susup sanki onlara katılıyormuş gibi bekliyorsa o insan münafıktır.

Çünkü Kur'an'ı Kerim'de Allahü Teâlâ diyor ki,

"Eğer bir yerde Allah ve O'nun ayetlerine hakaret ediliyorsa, O'na karşı konuşuluyorsa orayı terk edin."

Yani böyle bir durumda sizin en az tepkiniz bu olmalı; orayı terk etmek. Birisi çıkipta diyemez ki,

"Efendim, aslında hiç hoşuma gitmiyordu, ama oturdum."

İşte bu durum için Allahü Teâlâ diyor ki, siz eğer o durumda orada oturursanız, sizin imani onurunuz zedelenir ve bir gün sizde onlardan olursunuz. Şimdi bir bu duruma bakın bir de Allah rızası için, dini yaymak için adı altında gidip, içki ortamlarında bulunan, kadın erkek hiç tedbirsiz bir şekilde oturlan ortamlara giren, gerektiğinde içki ısmarlayıp, onlarla birlikte içen vb. insanların durumuna bakın. Peki, böyle dine hizmet ettiklerini düşünenlerin durumu ne olacak. Biraz evvelde gördüğünüz gibi Allahü Teâlâ değil katılmak, orayı terk edin buyuruyor. Yine Peygamber Efendimiz (s.a.v.)' de

"Allah içkiyi, alana, satana, evinde bulunduran, taşıyana, içene dağıtana lanet ediyor" buyurmaktadır. Hal böyleyken bu tip insanların hali sadece kendilerini kandırmaktan ibarettir. Başka bir şey değil. Yine Peygamber Efendimiz (s.a.v.) buyuruyor ki,

"Eğer bir mümin içinde onur yoksa ve sebat göstermiyorsa o da münafıktır."

Çünkü onursuz mümin olmaz. İnsanın içinde izzeti nefsi yoksa mümin olmaz. Yine insan her hal ve her durumda Allah (c.c.)'yu hatırlamıyorsa, o bilsin ki içi nifaktan boş değildir. Ne kadar az hatırlıyorsa o derece onun içini nifak kaplar. Ancak biliniz ki bu durum yani, her hal ve durumda Allah'ı (c.c.) hatırlamak durumu size ancak duayla nasip olur. Kalple, dille ve davranışlarınızla secdelerde ağlayarak edeceğiniz, teheccüdlerde yalvararak isteyeceğiniz dualarla. Onun için daima dua ediniz ki, Allahü Teâlâ sizi bu hastalıktan korusun. Eğer bir kimse benim cemaatime girip ikiyüzlülükten vazgeçmiyorsa, o bu cemaatten uzak kalır, uzaklaşır. Ve biliniz ki, Allahü Teâlâ münafıkların yerini (esfelü safilin) cehennemden en dibi olarak bildirmiştir. Çünkü münafıklarda ikiyüzlülük var, yani münafıkta iki renk var. Ama kâfirin hiç değilse bir rengi vardır.

Onun için Allahü Teâlâ münafığı kâfirden daha beter saymıştır.